

[Knud Kristensen.]

fortæller de Befolkningen og fortæller Industrien, at de har skabt dem fede Aar som aldrig tidligere, saa fortæller de, at de har skaffet dem gyldne Tider. Men hvad er det andet, end at de har skaffet dem disse Tider ved en Prisforhøjelse, som den øvrige Del af Befolkningen har maattet betale. Derfor kan det ikke nytte, at Regeringspartierne vil tage det til Indtægt: Vi har forbedret Vilkaarene for dem, der arbejder i Industrien, vi har skabt Industrien og delvis dens Arbejdere fede og gyldne Aar, men at de, naar vi saa kommer og siger: Hvem har betalt det? saa siger: Det har vi slet ikke noget med at gøre. Se, den gaar alligevel ikke, man kan ikke tage Fordelen og saa ikke ville vedkende sig de Følger, som der ogsaa er.

Ser man nu paa den Opgørelse, som er foretaget af Ministeren gennem hans Embedsmænd, og som findes i Bilag I til Lovforslaget, kan jeg ikke se rettere, end at den ogsaa viser dette. Man siger heri, og det sagde Ministeren vist ogsaa, saavidt jeg erindrer, at Priserne her i Landet ikke er steget mere end det, som Kronefaldet i Forhold til Sterling var Udtryk for. Men hvad er det nu for en Tankegang? Var det ikke netop Meningen med Kronefaldet, at vore indenlandske Omkostninger reelt skulde sænkes i Forhold til de Priser, der var udenfor? Det var Formaalet, det var Meningen med det, og hvis ikke den Mening skulde gennemføres, var det hele uden Nytte, saa var hele denne Transaktion meningsløs. Men det, som man nu giver Udtryk for, er, at man endnu ikke har borttaget mere end den Fordel, som dansk Erhvervsliv derigennem skulde have opnaaet.

Ser vi derfor paa den Prisstatisik, som er opført i Bilag I, og ser bort fra selve Kronefaldet, altsaa tager Aarene fra 1933, hvor Forholdet mellem Sterling og Krone har været uforandret, vil det vise sig, at netop i den Periode er det danske Pristal steget mere end baade det engelske og det svenske. Engrospristallet er steget med 16 Points for Danmarks Vedkommende, fra 1933, for Sveriges med 10 Kommende, og for Englands med 8. Det vil altsaa sige, at vort Prisniveau i dette Tidsrum er steget med 100 pCt. mere end det engelske og 50 pCt. godt og vel mere end det svenske. Naar dertil saa kommer, at Statistikken slutter med Aaret 1936, og at vi nu er næsten ved Slutningen af Aaret 1937 — og det er vel ikke mindst i den sidste Del af dette Aar, at Prisstigningen ret har sat ind —, forekommer det mig, at der er al mulig

Grund til at tro, at Forskellen nu er betydelig større. Dertil kommer saa yderligere, at saa vidt det er mig bekendt, er de Produktpriser paa Fødevarer, som Landmændene faar, højere baade i Sverige og i England, i hvert Fald paa vigtige Varer, hvilket skulde betinge en højere Pris paa disse Varer, men da Prisstigningen ikke desto mindre har været størst her i Landet, betyder det, at Prisen paa de indførte Varer her maa have været endnu højere i Forhold til de udenlandske, end Statistikken giver Udtryk for.

Derfor mener jeg, at denne Sammenligning og denne Statistik ret beset og ret forstaaet i Virkeligheden viser Rigtigheden af det, vi har paastaaet, nemlig at Regeringens Politik medfører en ikke ubetydelig Prisstigning herhjemme.

Jeg vender mig saa til Paastanden om Beskæftigelsen. Jeg kan ikke nægte, at jeg finder, at denne Paastand er endnu mere uholdbar end Paastanden om Prisstigningen. Som før nævnt har Handelsministeren bebrejdet Kritikere af Regeringen og Valutacentralen, at de blandede Følgerne af Regeringens Politik og den almindelige Verdenskonjunktur sammen, men hvad siger da Handelsministeren om Statsministerens Udtalelser, som de faldt forleden her i Rigsdagen. Jeg beder om Formandens Tilladelse til nogle korte Citater. Paa Sp. 157 siger Statsministeren:

„Se paa de faktiske Tal! I 1932 var der af de organiserede danske Arbejdere gennemsnitligt beskæftiget 214 000. I 1936 var dette Tal steget til 337 000; altsaa hele Aaret 1936 var der 123 000 flere i Arbejde end i Aaret 1932. Dette er et Vidnesbyrd om den hæderlige Bestræbelse for at naa frem til Maalet: Afskaffelse af Arbejdsløsheden.“

Ja, man vil altsaa se, at her tager Statsministeren Stigningen i Antallet af beskæftigede, organiserede Arbejdere uden at nævne, at de organiserede Arbejders Antal i dette Tidsrum er steget med over 100 000, og hvoraf en stor Del, maaske de fleste, var i Arbejde i Forvejen, og saa siger han: Dette er Resultatet af Regeringens Politik. Men det er vel dog for groft, det er dog vel det groveste, her er præsteret i Retning af Misbrug af Statistik, slet ikke at henvise til, at der er Tale om et helt andet og langt større Befolkningstal. Hvis Socialdemokratiet gik ud i Agitationen, hvad de jo gør, og fik alle Tjenestekarle til at melde sig ind i Fagorganisationerne, hvorved Antallet steg med 50 000—80 000 — det er lige meget, de er i Arbejde — og sagde: